

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Φίλοι και φίλες

Καλώς ήρθατε στην εκδήλωση της Κ.Ο. Λευκάδας.

Φέτος τιμάμε τα 80 χρόνια από την ίδρυση του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας. Τιμάμε την δημιουργία συγκρότησης του Αρχηγείου Ξηρόμερου – Λευκάδας του ΔΣΕ με Διοικητή τον Πάνο Γιαννούλη, το Λάκη Κατσαρό στρατιωτικό και τον Κώστα Παπαδόπουλο πολιτικό επίτροπο.

Στεκόμαστε με περηφάνια, συγκίνηση και θαυμασμό για όλους όσοι πολέμησαν με το όπλο στο χέρι. Για όλους όσοι πάλεψαν στα βουνά, τις πόλεις και τα χωριά, στα εκτελεστικά αποσπάσματα, στις φυλακές και τις εξορίες, στην παρανομία και στην πολιτική προσφυγιά.

Τιμάμε τη θυσία και την τόλμη που επέδειξαν!

Μαθαίνουμε την Ιστορία του Κόμματός μας, των αγώνων του λαού μας. Αντλούμε πείρα και διδάγματα με στόχο να γίνουμε πιο ικανοί στη σύγχρονη πάλη για την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, κρατώντας ψηλά τη σημαία, γιατί είμαστε σίγουροι ότι το μέλλον μας είναι ο σοσιαλισμός - κομμουνισμός!

Κόντρα σε όσους θέλουν να μας πείσουν ότι ζούμε το τέλος της Ιστορίας, ότι είναι ανίκητη η αδικία και η εκμετάλλευση.

Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τη δυναμική της εξέλιξης προς τα μπρος, την αναμέτρηση του νέου με τον παλιό κόσμο της εκμετάλλευσης και των πολέμων. Ο ίδιος ο καπιταλισμός με τις αζεπέραστες αντιθέσεις του γεννά την ανάγκη και τους όρους για την ανατροπή του!

Σήμερα που ο κόσμος φλέγεται απ' άκρη σ' άκρη. Σήμερα που οι δήθεν ακλόνητες ιμπεριαλιστικές συμμαχίες τελικά κλονίζονται κάτω από τους ανταγωνισμούς τους και σέρνουν τους λαούς στον όλεθρο, ο σοσιαλισμός προβάλλει πιο επίκαιρος και αναγκαίος από ποτέ!

Σύντροφοι και φίλοι,

Ο λαός που έδωσε το αίμα του μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

για να διώξει τους φασίστες κατακτητές, προσδοκούσε με την απελευθέρωση καλύτερες μέρες, όχι να ξαναβρεθεί αλυσοδεμένος στο καθεστώς της εκμετάλλευσης. Όμως η ελληνική αστική τάξη μαζί με όλα τα αστικά κόμματα - δεξιά και "κεντρώα" - και τον βασιλιά, έχοντας την καθοριστική στρατιωτική και οικονομική στήριξη από το βρετανικό και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, απαίτησαν από τον νικητή λαό, στο όνομα της "εθνικής ενότητας", να παραδώσει τα όπλα, να παραιτηθεί από τις διεκδικήσεις του, να υποταχθεί στην εξουσία τους. Αποδείχθηκε με τον πιο τραγικό τρόπο ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία "εθνική ενότητα" μεταξύ καταπιεστών και καταπιεζομένων, καμία εξουσία που να υπηρετεί ταυτόχρονα και το κεφάλαιο και τον λαό. Ποτέ και πουθενά.

Ο μόνος τρόπος για να στερήσουν την κυριαρχία τους ήταν να εξοντώσουν το ΚΚΕ και το μεγαλειώδες ΕΑΜικό κίνημα. Για αυτό εξόπλισαν παρακρατικές συμμορίες, τους πρώην συνεργάτες των ναζί και εξαπέλυσαν ένα όργιο τρομοκρατίας ενάντια στον λαό. Σχεδόν ένα χρόνο μετά τον ηρωικό Δεκέμβρη του 1944 και την απaráδεκτη Συμφωνία της Βάρκιζας, που επέβαλε τον αφοπλισμό του απελευθερωτικού λαϊκού στρατού, του ΕΛΑΣ, τα εγκλήματα εις βάρος κομμουνιστών κι άλλων αγωνιστών μιλούν από μόνα τους.

Σκεφτείτε ότι η Λευκάδα απελευθερώθηκε στα τέλη του Δεκέμβρη του 1944. Στις 23 Φλεβάρη του 1945 η Λευκάδα γιόρταζε απελευθερωμένη με τη νεολαία της την επέτειο ίδρυσης της ΕΠΟΝ, όπως θα δείτε στην φωτογραφία « Νεανική Φλόγα», εφημερίδα της ΕΠΟΝ Λευκάδας, που υπάρχει στην έκθεση. Να πως περιγράφεται : Με τραγούδια, απαγγελίες, προκηρύξεις, συνθήματα, φλογερές ομιλίες, ελληνικοί χοροί, θεατρικές παραστάσεις κι ένα κέφι εποινών. Μάλιστα, αναγγέλλονται τα παιδικά συσσίτια που ξεκίνησαν με πρωτοβουλία της ΕΠΟΝ για να τρέφονται τα άπορα παιδιά και προβάλλουν το παράδειγμα της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Λευκάδας που έδωσε χορό και διέθεσε όλες τις εισπράξεις της για τα παιδικά συσσίτια.

Ένα μήνα μετά, στα τέλη του Μάρτη, μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας παύει το πανηγυρικό κλίμα. Να πως περιγράφεται η κατάσταση στο φύλλο «Λαϊκός Αγώνας» την 21 Απρίλη του '45, εφημερίδα του ΕΑΜ Λευκάδας: συλλήψεις, φυλακίσεις, ξυλοδαρμοί, εξευτελισμοί αγωνιστών, άγριος κατατρεγμός των εαμικών εφημερίδων, σχηματισμός φασιστικού στρατού...Κοντά οι δοσίλογοι ελεύθεροι και μάλιστα στις ανώτερες και καλύτερες θέσεις του

στρατού και του κρατικού μηχανισμού. Να μια περίληψη, μια ωχρή εικόνα του πλούσιου αμαρτωλού έργου του δοσιλογικού καθεστώτος. Αυτά γενικά στην Ελλάδα. Και ειδικά στο μικρό νησί μας: Βρισκόμαστε στην αρχή ακόμα. Ωστόσο οι ταμπέλες των οργανώσεων κατέβηκαν, τα χωνιά καταργήθηκαν, τα εθνικοαπελευθερωτικά τραγούδια απαγορεύθηκαν – απαγορεύεται στο λαό να τραγουδάει τον άσβεστο πόθο του για τις ελευθερίες του και το άσπονδο μίσος του κατά του φασισμού. Οι ξένοι εαμίτες διώχνονται – χωρίς να υπάρχει τέτοιος νόμος. Οι τοπικές αρχές που εξέλεξε ο λαός με απόλυτα ελεύθερες εκλογές καταργούνται. Και διορίζονται κατακανόνα μοναρχικοί. Ελεύθεροι κυκλοφορούν γνωστοί εγκληματίες του πολέμου στην πόλη και στην ύπαιθρο. Εκεί μάλιστα μ' όλη την προδοτική τους πανοπλία. Ενώ ο Γιαννούλης αναγκάζεται να κρύβεται από χωριό σε χωριό. Δεν τολμάει να εμφανιστεί. Γιατί σκότωσε δεκάδες Γερμανούς – Ιταλούς κι' εθνοπροδότες. Κι η αντίδραση απειλεί: Σήμερα – αύριο θ' αρχίσουν οι συλλήψεις. Γιατί; «Γιατί είστε εαμίτες». Κι ο λαός; Είναι ο μόνος που δε λογαριάζεται. Και κατάπληκτος, αγαναχτισμένος, εξοργισμένος με οδύνη και σπαραγμό ψυχής, ο καταματωμένος δημοκρατικός λαός της Λευκάδας παρακολουθεί την εξέλιξη της εσωτερικής κατάστασης. Κι' αναρωτιέται ο λαός: Που τραβάμε; Που μας οδηγούν; Στον πλήρη εκφασισμό της χώρας. Θέλουν να μας φέρουν μια καινούργια 4η Αυγούστου χειρότερη από την πρώτη. Μας οδηγούν στον ολοκληρωτικό αφανισμό. Στον εμφύλιο πόλεμο...»

Το δίλημμα που τέθηκε μπροστά στο ΚΚΕ, στους μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ – της ΕΠΟΝ, στον ελληνικό λαό, ήταν αμείλικτο. Ή τις αλυσίδες ή τα όπλα. Το ΚΚΕ επέλεξε να βαδίζει τον δρόμο της σύγκρουσης και όχι αυτόν της υποταγής και της ταπείνωσης.

Έτσι γεννήθηκε ο ΔΣΕ!

Ο αγώνας του ΔΣΕ ήταν πέρα για πέρα δίκαιος και αναγκαίος. Εξέφραζε τα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού, της εργατικής τάξης, των φτωχών αγροτών και αυτοαπασχολούμενων των πόλεων.

Ο ΔΣΕ απέδειξε ότι όταν ένας λαός αποφασίσει να πάρει τις τύχες του στα χέρια του, δεν υπάρχει δύναμη ικανή να τον σταματήσει. Η εγχώρια αστική τάξη γνώρισε τότε τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την κυριαρχία της. Δίχως τη στρατιωτική, οικονομική και πολιτική

ενίσχυση των ξένων συμμάχων της, δεν θα μπορούσε να νικήσει.

Ο Δημοκρατικός Στρατός ήταν ένας στρατός λαϊκός, που στηρίχθηκε στην αυτοθυσία των μαχητών του και στη βοήθεια των λαϊκών στρωμάτων.

Οι περισσότεροι μαχητές του, περίπου το 80%, ήταν νεολαίοι, οργανωμένοι στη Δημοκρατική Νεολαία Ελλάδας και την ΕΠΟΝ. Νέοι και νέες που αφήφησαν τον πάνοπλο αντίπαλο και αφιέρωσαν τη νιότη τους στον αγώνα για την τιμή και τη λευτεριά του λαού.

Οι μαχητές του ΔΣΕ ήταν οι ήρωες της Εθνικής απελευθέρωσης την περίοδο της τριπλής κατοχής. Ο λαός έτσι τους αναγνώριζε ως το ανώτερο του κομμάτι.

Η αφοσίωση στον σκοπό και στο δίκιο του αγώνα, η οργανωμένη πάλη για ανώτερα ιδανικά είναι που τους έδινε τη δύναμη να παλεύουν ενάντια σε ασύγκριτα πολλαπλάσιες δυνάμεις, να φτάνουν να νικούν ακόμη και το θάνατο.

Δίπλα στον άνδρα μαχητή μεγαλούργησε και η γυναίκα αντάρτισσα που έφτασε να αποτελεί το 1/4 της συνολικής δύναμης του ΔΣΕ και μάλιστα σε συνθήκες όπου κυριαρχούσε η αντιδραστική αντίληψη για την κατωτερότητα του γυναικείου φύλου.

Ο αγώνας του ΔΣΕ δεν ήταν μια παρέκκλιση της ιστορίας, τυχοδιωκτισμός, όπως λένε μαζί με τόσα άλλα ψέματα. Είναι η συνέχεια των μεγάλων ταξικών αναμετρήσεων του Μεσοπολέμου και του Μάη '36, είναι η συνέχεια των αγώνων στη διάρκεια της δικτατορίας Μεταξά. Είναι η συνέχεια του εαμικού κινήματος και του Δεκέμβρη του '44.

Είναι η κορύφωση όλων αυτών των ταξικών αγώνων και σε άμεση ένοπλη σύγκρουση με την αστική τάξη και την εξουσία της και τους σχεδιασμούς της να ποδοπατήσει και να τσακίσει τον λαό και τους δίκαιους αγώνες του.

Γι αυτό χύνουν τόνους λάσπης στον αγώνα του, προσπαθώντας να μικρύνουν το περιεχόμενο του, διαβάλλοντας τους μαχητές, τα στελέχη του ΚΚΕ, το ίδιο το ΚΚΕ. Αλλά η ιστορία, έχει γραφτεί, από όποια πλευρά και αν προσπαθούν να την παρουσιάσουν οι δήθεν ιστορικοί που κάνουν που παρουσιάζουν το έργο τους ως

επιστημονικό, ακόμα και οι ίδιοι απόγονοι των δοσίλογων, οι εθνικοπροδότες. Και εδώ στη Λευκάδα, έχουν εκδοθεί και παρουσιάζουν το έργο τους, παρουσιάζοντας την ιστορία διαφορετικά, σαν μια αντιπαράθεση μεταξύ δύο ομάδων «δεξιών και αριστερών», σαν να μιλάμε για αθλητικό αγώνα, κρύβοντας τις πραγματικές αιτίες του πολέμου. Συκοφαντώντας τα στελέχη του ΚΚΕ, πρώτα απ' όλα τον Καπετάνιο του ΕΛΑΣ και αργότερα Διοικητή του Αρχηγείου Ξηρόμερου – Λευκάδας του ΔΣΕ, τον Πάνο Γιαννούλη. Τον παρουσιάζουν ως έναν άνθρωπο τυφλό από μίσος, που διακατέχονταν μόνο από αισθήματα εκδίκησης για τον θάνατο του αδερφού του Μήτρου, που τον σκότωσαν αυτοί που συνεργάστηκαν με τις κατοχικές δυνάμεις. Περιγράφουν τους αντάρτες ως ληστές, κομμουνιστοσυμμορίτες τους αποκαλούν, όπως τον Μήτρο Γιαννούλη επειδή πήγε να κλέψει για να φάει ο πεινασμένος λαός της Λευκάδας. Ποιο είναι το έγκλημα να αφήνεις έναν λαό πεινασμένο και να πεθαίνει ή « Στη μάχη να χυμάς με ορμή λιονταριού και για το γάλα ενός παιδιού, βουνά να κουνάς», όπως αναφέρει ένα γνωστό ισπανικό ποίημα.

Όση λάσπη και να χύνουν λοιπόν, η ιστορία γράφτηκε: ο ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ έσωσαν τον λαό από την πείνα.

Όση λάσπη και να ρίχνουν η αλήθεια είναι μία : Ο ένοπλος αγώνας '46 - '49 γεννήθηκε ως ανάγκη. Ως υποχρεωτική απάντηση στην ωμή βία της αστικής τάξης και των συμμάχων των Εγγλέζων και Αμερικανών ιμπεριαλιστών να υποτάξουν και να τσακίσουν έναν λαό που σήκωσε το ανάστημά του, οργανώθηκε, μάτωσε για τη λευτεριά της πατρίδας από την τριπλή φασιστική κατοχή.

Τα αντιμαχόμενα τμήματα της αστικής τάξης μπροστά στον κίνδυνο να χάσουν την εξουσία τους και τα προνόμια τους ξεπέρασαν τις διαφωνίες τους, κέρδισαν χρόνο και εκμεταλλεύτηκαν τις υποχωρήσεις και ταλαντεύσεις του ΚΚΕ που ήταν επηρεασμένο και από ανάλογες προβληματικές επεξεργασίες του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος, το οποίο δεν κατόρθωσε να συνδέσει τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με τον αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας, αν και στην Ελλάδα διαμορφώθηκαν συνθήκες επαναστατικής κατάστασης την περίοδο της αποχώρησης των γερμανικών στρατευμάτων.

Το ΚΚΕ, με καθυστερήσεις, έδωσε την απάντηση. Αντεπίθεση με τη δημιουργία του ΔΣΕ, σώζοντας την τιμή του ΚΚΕ, δίνοντας

απάντηση σε όσους προσπάθησαν ή προσπαθούν ακόμα να παρουσιάσουν την συμφωνία της Βάρκιζας ως προδοτική στάση του ΚΚΕ.

Υπερασπίστηκε με το όπλο στο χέρι τα συμφέροντα, την τιμή και την αξιοπρέπεια ενός λαού που έχυσε το αίμα του και προσδοκούσε καλύτερες μέρες.

Δίνει απάντηση σε όσους επιρρίπτουν ευθύνες στο ΚΚΕ, για τη «λευκή τρομοκρατία» που υπήρξε από την αστική τάξη και τους συμμάχους της, επειδή αρνήθηκε να συμμετάσχει στις εκλογές του 1946 και κάλεσε τον ελληνικό λαό σε αποχή.

Αν τότε το ΚΚΕ υποχωρούσε στην πίεση που ασκούσαν από τις κυρίαρχες δυνάμεις, στην πίεση ομπορουνιστικών δυνάμεων που υπήρχαν στις γραμμές του και στις υποδείξεις των αδελφών κομμουνιστών κομμάτων να πάρει μέρος στις εκλογές του 1946 τα πράγματα θα ήταν πολύ χειρότερα. Θα σημειωνόταν πολύχρονοπισωγύρισμα της ταξικής πάλης στη χώρα μας, συντριβή ή ενσωμάτωση του κινήματος, όπως συνέβη σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Θα είχε υποστεί μεγάλη ηθική ήττα.

Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε ότι ο αγώνας του ΔΣΕ, ο μόνος ένοπλος ταξικός στην Ευρώπη μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εξόπλισε το ΚΚΕ με επαναστατικά αντισώματα, που αποδείχθηκαν ιδιαίτερα κρίσιμα στη διαπάλη με τον "ευρωκομμουνισμό" και στη συνέχεια με τον ομπορουνισμό στο πλαίσιο του Συνασπισμού της Αριστεράς και συνέβαλαν στο να μείνει όρθιο στην περίοδο των αντεπαναστατικών ανατροπών και να εκκινήσει μια προσπάθεια ανάκτησης των επαναστατικών χαρακτηριστικών του.

Το ΚΚΕ και ο ΔΣΕ δεν υποτάχθηκαν στη λογική του εφικτού και του ρεαλισμού της αστικής τάξης. Δεν υποτάχθηκαν ποτέ στον αρνητικό συσχετισμό δύναμης και όταν ακόμα ρίχτηκαν εναντίον τους δύο από τις ισχυρότερες τότε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, οι ΗΠΑ και η Μεγάλη Βρετανία για να στηρίξουν την αστική εξουσία στην Ελλάδα.

Όπως στην Κατοχή, οι κομμουνιστές δεν υποτάχθηκαν στη φασιστική σκλαβιά και στον αρνητικό συσχετισμό και μπόρεσαν μπροστά δημιουργώντας το έπος της Εθνικής Αντίστασης, έτσι και τώρα.

Ο ΔΣΕ ανέτρεψε πολλές φορές τους συσχετισμούς και έφερε σε δύσκολη θέση τους αντιπάλους του. Είναι άφθονα τα παραδείγματα, γεγονός που αποδεικνύει ότι αν το ΚΚΕ είχε έγκαιρα και αποφασιστικά ενεργήσει ήταν δυνατό να είχαμε διαφορετικές εξελίξεις. Είναι πέρα για πέρα λαθεμένη η άποψη, ότι ο αγώνας του ΔΣΕ ήταν καταδικασμένος από τη γέννα του. Στην τελική αναμέτρηση βάρυνε αποφασιστικά, καθοριστικά η ολόπλευρη στήριξη των Αμερικάνων.

Το συμπέρασμα είναι ολοφάνερο.

Υποταγή στον αρνητικό συσχετισμό σημαίνει θάνατο, συντριβή.

Σύντροφοι και φίλοι,

Όπως και τότε , έτσι και σήμερα δύο κόσμοι, δύο πατρίδες συνεχίζουν να υπάρχουν. Η μια, αυτή των αστών που θησαυρίζουν από την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, την δυσβάσταχτη φορολογία και ακρίβεια, που μπροστά στα κέρδη τους δεν υπολογίζουν τίποτα, φτάνουν στα πιο επαίσχυντα εγκλήματα, να σκοτώνεται σήμερα κόσμος για τα κέρδη τους, όπως έγινε με το Μάτι, με τη Μάνδρα, με τα Τέμπη, στις Βιολάντες που υπάρχουν με τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα. Να σέρνουν τον ελληνικό λαό σε μεγάλους κινδύνους με τους πολεμικούς σχεδιασμούς τους για τα δικά τους συμφέροντα. Και από την άλλη η πατρίδα του λαού που εργάζεται σκληρά, αλλά είναι αυτή που χάνει, που ζει τις συνέπειες της κερδοφορίας των αστών.

Το «τι έρχεται» είναι σαφές και κανένας δεν αμφιβάλλει γι' αυτό, ο καπιταλισμός των πολεμικών αναμετρήσεων και συγκρούσεων έχει τη δική του αντιλαϊκή ατζέντα που πρέπει να προχωρήσει.

Το «πρόγραμμα» της επόμενης κυβέρνησης είναι δεδομένο και όχι μόνο δεν πρόκειται να δώσει απάντηση στα φλέγοντα εργατικά - λαϊκά προβλήματα , αλλά προβλέπει νέες θυσίες για τους εργαζόμενους και τον λαό προκειμένου να στηριχτούν τα πολεμικά σχέδια των επιχειρηματικών ομίλων.

Αυτήν τη σταθερότητα υπόσχονται ότι μπορούν να εξασφαλίσουν με τις αναθεωρήσεις του Συντάγματος, με «σταθερές» κυβερνήσεις, με «εθνική συναίνεση» και συνεννόηση.

Το πραγματικό ζητούμενο λοιπόν για τον λαό είναι το πώς θα γίνουν περισσότερα και πιο ουσιαστικά βήματα στην ισχυροποίηση του ρεύματος αμφισβήτησης και σύγκρουσης με αυτήν τη στρατηγική.

Σε αυτή την κατεύθυνση να αρνηθεί να πληρώσει λογαριασμό της πολεμικής προετοιμασίας, να δυναμώσει τον αγώνα τους για απεμπλοκή της χώρας μας από τους πολέμους, να δυναμώσει τον αγώνα διεκδικήσεις σε όλους τους χώρους δουλειάς, στην πόλη, στα χωριά. Να σταθεί απέναντι στον στόχο της "αντιλαϊκής σταθερότητας" απορρίπτοντας την στήριξη της ΝΔ, των διάφορων εκδοχών της σοσιαλδημοκρατίας του Τσίπρα, του ΠΑΣΟΚ, αλλά και όλα τα άλλα κόμματα, που όλα μαζί καταλήγουν στο να «ορκίζονται» στη «σταθερότητα» του συστήματος της εκμετάλλευσης και του πολέμου, ώστε κερδισμένο να συνεχίζει να βγαίνει το κεφάλαιο.

Σε αυτόν τον δρόμο, για το δίκιο των εκμεταλλευόμενων, του λαού, που φωτίζει το ΚΚΕ, καμία κυβέρνηση δεν πρέπει να νιώθει ότι έχει «δεμένο τον γαϊδάρο», καμία κυβέρνηση δεν πρέπει να ποντάρει ότι έχει τον λαό «στο χέρι», καμία βολική αντιπολίτευση δεν θα πρέπει να νιώθει σίγουρη ότι μπορεί να ξεγελά τον λαό προβάροντας «κουστούμια» κυβερνητικής εναλλαγής: Κάθε κυβέρνηση, συνολικά το αστικό πολιτικό σύστημα πρέπει να νιώθει τη δύναμη ενός ισχυρού εργατικού - λαϊκού κινήματος σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, να έχουν τον φόβο της πάλης για την ανατροπή, ενός πιο ισχυρού ΚΚΕ.

Γιατί, όπως η ιστορία του εργατικού, κομμουνιστικού κινήματος αποδεικνύει, μόνο ο οργανωμένος λαός σε σύγκρουση με την αστική εξουσία μπορεί να το κάνει.

Γιατί όπως και σήμερα, αποδεικνύεται ότι μόνο η δράση των κομμουνιστών, μόνο το εργατικό ταξικό κίνημα μπορεί να στριμώχνει τις κυβερνήσεις και να βάζει εμπόδια αστικούς σχεδιασμούς και όχι τα σόου αντιπαράθεσης που στήνονται στη Βουλή, οι "βολικές" αντιπολιτευτικές δυνάμεις, που στο δια ταύτα τα βρίσκουν, συμφωνούνε και όποτε χρειαστεί τα τακιμιάζουνε.

Σήμερα υπάρχουν νέες δυνατότητες για να πάρει ακόμα πιο μαζικά και μαχητικά χαρακτηριστικά μια τέτοια κατεύθυνση, να δυναμώσει η σύγκρουση με τη βαρβαρότητα του κεφαλαίου.

Η μόνος αντισυστημικός, ριζοσπαστικός, επαναστατικός δρόμος που μπορεί να επιλέξει η εργατική τάξη, ο λαός, η νεολαία και που μπορεί να του διασφαλίσει σταθερότητα στη ζωή του, είναι αυτός που τον καλεί το ΚΚΕ.

Είναι η πολιτική του πρόταση που φωτίζει την πραγματική διέξοδο από τη σημερινή σήψη και τη βαρβαρότητα, από τις θυσίες δίχως τέλος για τα κέρδη και τους πολέμους.

Είναι η πολιτική του ΚΚΕ, η προοπτική της εργατικής εξουσίας και του σοσιαλισμού, που αποτελεί τη μόνη πραγματική εναλλακτική διέξοδο.

Αυτή η προοπτική είναι που καθορίζει και το σήμερα, που μπορεί να κάνει τον λαό να ανεβάσει το μπόι του, να αποκτήσει εμπιστοσύνη στη δύναμη του, ότι μπορεί να νικήσει.

Γιατί μπορεί να μην κρίνεται στις εκλογές το αν θα έρθει ο σοσιαλισμός, αλλά κρίνεται το αν ο λαός θα κάνει ένα σημαντικό βήμα, αν θα ανοίξει έναν δρόμο σε αυτήν την προοπτική, ή αν η δυσарέσκεια του, τα όποια βήματα στη χειραφέτηση και στην οργάνωση του αγώνα του θα θρυμματιστούν σε μία ακόμα κυβερνητική εναλλαγή, ώστε να συνεχίσει άλλος «χαλίφης» στη θέση του σημερινού.

Κρίνεται το αν μπροστά στις πολεμικές εξελίξεις που υπάρχουν και στο ενδεχόμενο μεγαλύτερων κλυδωνισμών για το σύστημα, ακόμα και μπροστά στο ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου, η εργατική τάξη, ο λαός μας, με πιο ισχυρό το ΚΚΕ, θα είναι προετοιμασμένος να επιβάλλει την δική του εξουσία, να σπάσει το σύστημα που σήμερα τον τσακίζει. Σοσιαλιστική Επανάσταση έχει γίνει και θα ξαναγίνει!

Κλείνοντας, πραγματοποιώντας τη σημερινή εκδήλωση για τα 80 χρόνια από την ηρωϊκή εποποιΐα του ΔΣΕ, το ελπιδοφόρο συμπέρασμα είναι ότι οι σκοποί και οι ιδέες του ΔΣΕ δεν ηττήθηκαν ποτέ, είναι ζωντανές, τις κρατάμε εμείς ψηλά, το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, διδασκόμαστε από τη ιστορία του και συνεχίζουμε μέχρι την τελική νίκη!

Δόξα και Τιμή στον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας!

Δόξα και Τιμή στους Λευκαδίτες μαχητές του ΔΣΕ!